

[Bracher.]

et mindre behageligt klima på grund af de 2-3 elever, som føler sig i en tvangssituation. Den uge om året, hvor klassen er ude i erhvervspraktik, kommer de i en mere meningsfyldt situation. Vi ser gerne denne gren af arbejdsformidlingen virke, bevares og udbygges, og det vil bedst kunne ske under den nuværende ordning.

Når det gælder en placering af handicappede i en mere meningsfyldt tilværelse, ser vi hen til, at også arbejdsformidlingen kan blive stedet, hvorigennem disse kan anvises et passende arbejde. Det er jo også en ting, der er i udvikling.

Kristeligt folkeparti kan således ikke gå ind for de to foreliggende forslag, men vi vil da gerne være med til at se på dem i udvalg og være med til at ændre det, som kan ændres.

Freddy Madsen (DKP):

Både i valgkampen og her i tinget har der været sagt mange smukke ord om at spare. Så sent som i går udtalte økonomiministeren fra denne talerstol, at regeringen principielt var modstander af forslag, der koster penge og kræver øget administration.

Det forslag, som mit parti her lægger frem, imødekommer alle gode ønsker i den henseende. Det tilsligter at afskaffe et overflødigt bureaukratisk system og spare staten penge. Det er derfor faktisk ubegribeligt, at regeringen ikke tager imod det med kys-hånd.

Allerede da den nugældende lov blev gennemført i 1968, blev den mødt med markant modstand fra store dele af dansk fagbevægelse, idet man påpegede alle dens uheldige følger. I dag bør enhver kunne se, at de advarsler, der dengang blev fremført, var fuldt berettigede. Indtil arbejdsformidlingen blev indført 1. april 1969, havde fagbevægelsen på fuldt tilfredsstillende måde gennemført anvisning og kontrol af de ledige. Ved lovens ændring blev der ikke fremført nogen kritik af den måde, som systemet havde virket på, på trods af at det allerede

dengang administrerede betydelige statsmidler.

Men i 1967 gennemførte man nogle forbedringer i dagpengesatserne for de arbejdsløse. De var højst utilfredsstillende, meget beskedne, og jeg har forleden dag i diskussionen om dagpengene dokumenteret, hvordan de halter håbløst bagefter også under det system.

På trods af, at den reform, man gennemførte, således var meget beskednen, fandt man, at det var nødvendigt med et nyt stort og dyrt kontrolsystem for at sikre, at de arbejdsløse og specielt deres valgte tillidsmænd ikke snød staten. Det er typisk for den fornuftstridige mistillid, man altid nærer over for de mindre bemidlede i vort samfund; hvis blot en brøkdel af denne mistillid blev taget i anvendelse over for de rige, ville statskassen kunne tilføres adskillige milliarder kroner. Men det var altså baggrunden for oprettelsen af arbejdsformidlingen.

Siden da er modstanden i arbejderbevægelsen vokset støt, og selv en række fagforbund, der dengang gik ind for loven, er nu at finde iblandt dem, der protesterer, og hvorfor er det kommet dertil? Fordi menneskene ude omkring umiddelbart reagerer mod det tåbelige og overflødige, der dengang blev dem påtvunget.

Jeg skal illustrere det med et enkelt konkret eksempel. Når en arbejder tidligere blev arbejdsløs, så henvendte han sig i sin fagforening, udfyldte en blanket med nogle få relevante oplysninger og fik udleveret et kontrollkort, der dengang var gældende for et år. Det kunne så anvendes, både hvis man blev langvarigt arbejdsløs, og hvis man var det i flere perioder, idet det naturligvis blev i fagforeningen. I fagforeningen blev han så afkontrolleret, fik sin understøttelse udbetalt, indtil han selv eller kassens ansvarlige fandt frem til et passende arbejde til ham.

I dag må den samme mand først henvende sig til arbejdsformidlingen, mange steder i den anden ende af byen. Her bliver han afkontrolleret og får udleveret et kon-